

РЕШЕНИЕ

№ 4218

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разглежда дело номер **9327** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от Общинска служба „Земеделие“ Западна срещу Решение от 04.07.2024г., постановено по гражданско дело № 5999/2024г. на СРС, с което е отменен отказ, обективиран в писмо 0 ПО-15-15759-2/ПО15-16489-2/24.01.2022г. , с който е отказано да бъде изменено Решение №9485/375А/20.10.2021г. по преписка по заявление № 375А/26.05.1992г., което изменение е поискано с молба вх. № ПО-1515579/16.11.2021г. и ПО-15-16489/29.11.2021г.

Намират решението за неправилно и молят за отмяната му. Считат, че съдът не е преценил правилно доказателствата по делото. Намират, че ОСЗ Западна не може сама да измени решението си, като компетентен за това е Министерът на земеделието и храните.

Отделно считат, че не са налице предпоставки за изменение на решението , визирани в нормата на чл. 14, ал.7а във връзка с ал.7 от ЗСПЗЗ. ОСЗ има право да измени решението при наличие на посочените в нормата предпоставки, които считат, че липсват.

Намират отказът за правилен , като сочат, че приложението на цитираната норма е частен случай, какъвто настоящият не е.

В проведеното съдебно заседание касаторът се представлява от адв. П. с редовно пълномощно, преупълномощена от адв. С.. Поддържа жалбата и моли същата

да бъде уважена.

Ответникът се представлява от адв. М., която моли жалбата да бъде оставена без уважение и решението да бъде потвърдено. Претендира адвокатски хонорар, възражение за размера на който заявява адв. С..

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от правнолегитимирано лице.

Разгледана по същество, същата се явява основателна, поради следното:

В рамките на първоинстанционното производство, СРС е установил следното:

Производството е по реда на чл.126 от АПК, вр. чл. 14, ал.7а от ЗСПЗЗ и е образувано въз основа на жалба с вх. №20282/04.02.2022 г, подадена от В. С. П. и Л. Ц. В. срещу отказа на ОСЗ Западна , обективиран в писмо № ПО15-15759-2/ПО15-16489-2/24.01.2022 г. да измени Решение №9485/375А/20.10.2021 г. по преписка по заявление вх. №375А/26.05.1992 г., което изменение е поискано с молби вх. №ПО-15- 15759/16.11.2021 г. и №ПО-15-16489/29.11.2021 г.

Жалбоподателите излагат, че незаконосъобразно ответната страна е отказала да измени решението си в частта му относно лицето, в полза на което е издадено то, поради допуснати нарушения на ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ. Молят съда да постанови решение, с което да отмени отказа и задължи административния орган като вярно в решението да бъде вписано лицето М. И. С.. Излагат, че при постановяване на решение № 9845/375А от 20.10.2021г. грубо е нарушен чл. 11 от ЗСПЗЗ поради липса на подадено заявление за възстановяване в м. К. на имот с пл. № 822 от к.л. № 6 по кадастралния план от 1939г. от наследниците на И. И. С.. Твърди се, че е налице законова забрана за възстановяване собствеността на лице, което е било починало към момента на образуване на ТКЗС, лицето И. С. е било починало 30 години преди образуване на ТКЗС в [населено място]. Твърди се че ОСЗ Западна не е обсъдила в атакувания административен акт наведените в молбата основания за промяна на лицето, в чиято полза е издадено Решение № 9845/374А от 20.10.2021г., като не били обсъдени наведените доводи за съществени нарушения на ЗСПЗЗ. Неправилно било посочено в атакувания административен акт, че при постановяване на решение № 9845/375А от 20.10.2021г. ОСЗ е взела предвид последваща нотариално заверена спогодба от 2003г., доколкото тази спогодба няма характеристиките на заявление по чл. 11 от ЗСПЗЗ, като същата не била подписана от всички наследници на М. С., поради което не е породила вещно правно действие и не обвързва жалбоподателите.

Ответникът пред първата инстанция поддържа, че пред административния орган по заявлението фактически е постановено решение от 20.10.2021г. по реда на чл. 14, ал.3 от ЗСПЗЗ, като решението, като необжалвано е влязло в сила. Посочва, че законосъобразно административният орган при постановяване на решението е взел предвид валидна спогодба, а не обявена за нищожна със съдебно решение. Счита, че ако жалбоподателите считат, че е налице спор за собственост, е следвало да процедират по реда на чл. 14, ал.4 от ЗСПЗЗ и едва след това да сезират административния орган за издаване на решение по реда на чл. 14, ал.7а от ЗСПЗЗ.

По делото на СРС е приета цялата административна преписка по издаване на решение № 9845/375А/20.10.2021г. Съдът установил, че жалбоподателите са наследници по закон на М. И. С., починал на 15.11.1989г., всички наследници на общия им

наследодател – И. С. И., починал на 22.11.1915г. По молба на Л. В., наследник на М. С., последният син на И. И., е образувана преписка № 375А/26.05.1992г. По преписката е постановено решение № 9845/375А от 20.10.2021г., с което е признато правото на собственост на наследниците на И. С. И. в съществуващи възстановими реални граници по отношение на горепосочения имот. По преписката се установява, че е подадено и заявление от С. С., починал на 22.11.1915г./ което е невярно записано от съда, тъй като лицето е починало през 1964г./, брат на М. С.. По преписката е постъпило заявление от А. Г. Н., като наследник на С. И. С., в което е изложено, че не са представени никакви доказателства, че претендираните за възстановяване имоти са на М. С., а че са съсобствени между братята М. и С. С.. Отправено е искане имотите по заявлението да бъдат възстановени на общия наследодател – И. И., а не на наследниците на М. И.. В отговор на горното по преписката е налично писмо от ОСЗ – Овча К. до А. Н., в което е посочено, че със заявление с вх. № ВС-01- 156/22.02.2012г. е поискано възстановяване на общия наследодател – И. И.. Посочено е, че в срока по чл. 11, ал.1 от ЗСПЗЗ не е подадено заявление за възстановяване правото на собственост на наследниците на И. И.. Посочено е че административното производство по чл. 14, ал.1-3 започва по молба на заинтересованите лица по чл. 10, ал.1 от ЗСПЗЗ, поради и което не е налице основание за произнасяне от страна на ОСЗ Овча К. в полза на наследниците на И. И.. По преписката е налична спогодба от 31.12.2003г., с нотариална заверка на подписите на Нотариус Поелина Т., с рег. № 056 в НК, с район на действие, районна на СРС, с която наследниците на общия им наследодател – И. И., по отношение на имотите, посочени в спогодбата, в т.ч. и този, предмет на решението за възстановяване, вземат решение тези имоти да се разделят на три дяла. Впоследствие с решение № I-32-74 от 08.07.2010г., постановено по гр.д. № 31692/2007г. по описа на СРС, 32 състав е признато за установено, че съдебната спогодба, обективизирана в съдебен протокол от 06.02.1997г., също наличен по преписката по гр.д. № 3241/1995г. на СРС, 40-ти състав е нищожна поради липса на съгласие на Г. М. Я. и В. М. И., като решението е потвърдено при въззивен контрол в горепосочената част с решение от 29.11.2016г. на СГС, Пб въззивен състав, постановено по гр.д. № 14937/2010г., и е влязло в сила на 30.01.2018г.

Съдът извел, че в конкретиката на случая е налице отправено искане в съответните преклузивни срокове. По преписката на практика се установява, че в срока по чл. 11, ал.1 от ЗСПЗЗ заявление за възстановяване са подадени от наследниците на С. С., по преписка № 153/25.11.1991г., с което е заявен за възстановяване с пореден номер 9, имот – „нива“ с площ от 3100 дка в местността „ К. дупките“ , землище Дървеница, като е представен опис-декларация за членство в ТКЗС от 27.01.1958г., както и се установява, че в срока по чл. 11, ал.1 от ЗСПЗЗ заявление е подадено и от наследниците на М. И. С. по преписка № 375/26.05.1992г., с което под номер 9 е заявен за възстановяване имот – „нива“ , с площ от 2,73 дка в местността „К.“, землище Дървеница, като правото на собственост е удостоверено от декларация по чл. 12, ал.3 от ЗСПЗЗ от 25.05.1992г. и Протокол на ТПС Комисия от 27.09.1951г., т.4. От протокола е установена замяна, при която М. С. отстъпва нива в местност „К.“ с площ от 2,730 дка, а получава нивата на А. Д. в местност „ К.“ от 2,730 дка. От доказателствата по преписката било видно, че Комисията е констатирила, че цитираните две преписки № 375 и 153 са подадени от различни лица, като е заявен един и същи имот за възстановяване, тоест констатирана е пълна или частична идентичност на имотите, заявени за възстановяване, поради което е прието, че са

налице основания за спиране на административното производство до произнасяне по спор за материално право. Впоследствие е оставена без уважение жалбата на жалбоподателя В. срещу разпореждане № 66263 от 12.03.2020г. по гр.д. № 75077/2019г. на СРС, 43-ти състав, с което е оставена без разглеждане жалбата му против писмо с изх. № ВС-01- 10697-1/16.01.2019г. на Началника на ОСЗ Западна, с което той е уведомен, че е спряно производството по преписка № 375.

За процесния случай съдът извел: не констатирал допускането на нарушение административнопроизводствените правила. Обжалваният административен акт бил постановен от компетентен орган, съобразно неговата материална и териториална компетентност –ОСЗ Западна , която е компетентният орган по искания за възстановяване на собствеността върху земеделски земи в конкретното землище. Издаденият индивидуален административен акт е подписан от началника на службата, който е компетентното лице по аргумент от чл. 33, ал. 6 ЗСПЗЗ. Спазена е и изискуемата от закона форма, в процесния административен акт е обективиран отказ за произнасяне с решение по реда на чл. 14, ал.7а от ЗСПЗЗ. Това е така, защото за естеството на акта се съди по неговото съдържание и произтичащите от него правни последици, а не по наименованието му, като в процесния случай атакуваното писмо изх. № ПО-15-15759-2/ПО-15- 16489-2 от 24.01.2022г. безспорно има белезите на макар и кратко мотивирано решение за отказ на общинската служба по земеделие, тъй като е постановено от последната във връзка с искане за постановяване на решение за изменение на решение за възстановяване правото на собственост, в частта за лицата, титуляри на правото, по реда на ЗСПЗЗ, изложени са кратки фактически и правни съображения по основателността на искането, посочено е че не е налице основание за промяна на постановеното решение и е положен подпис на началника на общинската служба по земеделие. Този отказ влияе негативно върху правната сфера на жалбоподателите, тъй като искането им се отхвърля. В случая атакуваният индивидуален административен акт бил издаден при спазване на разпоредбите на чл. 21 и сл. АПК и има изискуемото съдържание по чл. 59, ал. 2 АПК. Действително, в него не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, но това нарушение на административнопроизводствените правила не е съществено, тъй като жалбоподателите са упражнили правото си на защита, като са атакували в законоустановения срок процесния отказ и с това правата им са защитени в максимална степен. Липсата на наименование на административния акт също не може да се третира като съществено процесуално нарушение, тъй като за естеството на административния акт се съди по неговото съдържание и правни последици и в настоящия случай атакуваното писмо по същество представлява решение на ОСЗ за отказ за постановяване на решение по реда на чл. 14, ал.7а от ЗСПЗЗ.

Атакуваният индивидуален административен акт според съда обаче е материално незаконосъобразен като краен резултат по изложените в него съображения. Съдът приел, че ответникът неправилно е отказал да постанови решение по реда на чл. 14, ал.7а от ЗСПЗЗ, с което да промени лицето/та в чиято полза е издадено решение № 9845/375А от 20.10.2021г., но не точно съобразено с искането на жалбоподателите.

Мотивите на административния орган били кратки и ясни – посочено е, че е взето предвид съдебното решение, постановено по гр.д. № 31692/2007г. с което е обявена за нищожна съдебна спогодба, обективирана в съдебен протокол от 06.12.1997г. по гр.д. № 3241/1995г. на СРС, 40-ти състав, доколкото съдебната спогодба има характер на влязло в сила решение по аргумент на чл. 234, ал.3 от ГПК, посочено е, че е взета

предвид спогодба /споразумение от 31.12.2003г./.

Посочил, че решението по чл. 14, ал.1 от ЗСПЗЗ представлява стабилен индивидуален административен акт, с конститутивно действие по отношение на субекта - лицата, на които се възстановява собствеността и индивидуализира обекта - земеделската земя, която се възстановява, с оглед на което постановилият го орган не разполага с правомощието сам да го отменя или изменя, освен в изрично предвидени от закона случаи, като например чл. 14, ал. 6, ал. 7 и ал. 8 ЗСПЗЗ. Правилността на влязлото в сила решение не може да се проверява извън срока за обжалване. Затова, след като веднъж е постановено позитивно решение на поземлената комисия, е недопустимо впоследствие да се издава ново такова, различно по съдържание и правни последици от първото. При евентуални нарушения на ЗСПЗЗ или ППЗСПЗЗ, заинтересованите лица могат да искат отмяна или изменение на решението на общинската служба по зеделие и гори по реда на чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ, стига да са налице уредените в тази разпоредба предпоставки, а именно: да не са изтекли предвидените в нея преклузивни срокове и за същите земи да няма влязло в сила съдебно решение. Хипотезата на чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ предвижда, че при откриване на нарушения на този закон и правилника за неговото прилагане, на нови обстоятелства, нови писмени доказателства от съществено значение за постановяване на решението по ал. 1 общинската служба по земеделие и гори по искане на министъра на земеделието и горите или по искане на заинтересуваните лица се произнася с решение да го измени в срок до 1 година от откриването на новите обстоятелства или от новите писмени доказателства, но не по-късно от 3 години от влизане в сила на плана за земеразделяне или от постановяването на решението на общинската служба по земеделие и гори по чл. 14, ал. 1, т. 1. Този ред не се прилага, когато за същите земи има влязло в сила съдебно решение.

Според разпоредбата на чл.14,ал.7а от ЗСПЗЗ, с ново решение може да се променят лицата, в чиято полза или вреда е постановено първото решение, но постановяването на това второ решение е допустимо само при отправено искане от страна на заинтересованите лица, каквото съдът приел, че е отправено в срок в конкретиката на случая и при наличие на условията по чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ. В случаи, различни от изрично предвидените, второто постановено решение от органа по възстановяване на собствеността би било нищожно, като постановено при отсъствие на материална компетентност и съдът е длъжен да съобрази нищожността /в този смисъл решение № 47 от 24.01.2023 г. на ОС - София по в. гр. д. № 438/2022 г./. В настоящия случай съдът приел, че не са налице пречки за прилагането на хипотезата на чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ по аргументи, които са различни от тези на жалбоподателите.

Действително, спазени били предвидените в разпоредбата преклузивни срокове при подаването на искането от заинтересованите страни, но от коментираното по-горе съдебно решение, постановено по гр.д. № 31692/2007г. , с което е обявена за нищожна съдебна спогодба, обективирана в съдебен протокол от 06.12.1997г. по гр.д. № 3241/1995г. на СРС, 40-ти състав, доколкото съдебната спогодба има характер на влязло в сила решение по аргумент на чл. 234, ал.3 от ГПК. Посоченото, че е взета предвид спогодба /споразумение от 31.12.2003г./ не обосновавало извод, че наследодателят на жалбоподателите е единствен

собственик на спорния имот. Дори и имотите, предмет на заявлението за възстановяване да са били предмет на съдебен спор, то не било видно този спор да е приключил с решение, със сила на присъдено нещо, обвързващо административния орган, с което да се изключват правата на наследниците и на С. С. върху имота. Сключването на спогодба представлявало действие по разпореждане с предмета на делото, за сключването е необходимо специално упълномощаване, поради което съдът извел, че следва да се тълкува, че след като тази спогодба е обявена за нищожна, то тя не произвежда действие, но тази от 2003г. сочи на намерение наследниците на И. И. да са се разпоредили с правата си, чрез разделяне съобразно законните дялове на наследодателите им по правилата на ЗН, поради което установеното в тази спогодба правно положение касае волята на страните, а не установеното по съдебен ред правно положение, впоследствие която спогодба е обявена за нищожна, касателно законността на решението за възстановяване, чиято промяна е поискана. От доказателствата по преписката било видно, че Комисията е констатирила, че цитираните две преписки № 375 и 153 са подадени от различни лица, като е заявен един и същи имот за възстановяване, тоест констатирана е пълна или частична идентичност на имотите, заявени за възстановяване, поради което е прието, че са налице основания за спиране на административното производство до произнасяне по спор за материално право. Не се установявало да е проведено производството по реда на чл. 14, ал.4 от ЗСПЗЗ, което да е основание, дори и решението за възстановяване да е влязло в сила, да бъде променено, чрез постановяване на ново решение по реда на чл. 14, ал.7а от ЗСПЗЗ. Основателно било възражението на жалбоподателите, че при постановяване на решение № 9845/375А от 20.10.2021г. е нарушен чл. 11, ал.1 от ЗСПЗЗ поради липса на подадено заявление за възстановяване в м. К. на имот с пл. № 822 от к.л. № 6 по кадастралния план от 1939г. от наследниците на И. И. С.. По преписката не се установявало да е било образувано административно производство по възстановяване на собствеността на наследниците на общия наследодател, като такава възможност е изключена към настоящия момент по силата на чл. 11, ал.1 от ЗСПЗЗ и дадените указания с ТР № 1 по гр. д. № 11/1997 г. на ОСГК на ВКС. В тази връзка, правилно по преписката било налично писмо от ОС – Овча Купел до А. Н., в което е посочено, че със заявление с вх. № ВС-01-156/22.02.2012г. е поискано възстановяване на общия наследодател – И. И.. Посочено е, че в срока по чл. 11, ал.1 от ЗСПЗЗ не е подадено заявление за възстановяване правото на собственост на наследниците на И. И.. Посочено е, че административното производство по чл. 14, ал.1-3 започва по молба на

заинтересованите лица по чл. 10, ал.1 от ЗСПЗЗ, поради и което не е налице основание за произнасяне от страна на ОС Овча Купел в полза на наследниците на И. И.. Установявало, се че общият наследодател е починал преди внасяне на имота в ТКЗС, поради което към тази дата той не е бил собственик на имота, а неговите наследници. По преписката има данни за образуване на обща преписка по двете заявления, като ОСЗ при наличните документи за собственост е следвало да възстанови имотите на името на наследниците и на М. С. и С. С., след което при спор за материално право да се води друго производство, решението по което вече да е друго основание за изменение на решението за възстановяване по реда на чл. 14, ал.7а от ЗСПЗЗ. По гореизложеното съдът приел, че атакуваният отказ е незаконосъобразен, като постановен при нарушение на материалния закон, поради което следва да бъде отменен, преписката върната в ОСЗ за процедиране съобразно мотивната част на решението.

Решението е валидно и допустимо, но неправилно.

На първо място, въпреки обема на изложението, същото страда от неизясняване на относими факти, както и вярното им и пълно възпроизвеждане.

С Решение № 9845/375А от 20.10.2021г. на Общинска служба по земеделие „Западна“ е признато правото на собственост на наследниците на И. С. И. / С./ върху два имота, както следва: 1. Нива от 2.808 дка, находящ се в строителните граници на Дървеница в местността „К. - К. дупка имот № 822, №к.л. 6 / нов л.599/ от заявен №1 от заявлението № 375А/26.05.1992г. от Л. Ц. В., както и 2. Вина от 0.705 дка, находящ се в строителните граници на Дървеница в местността „К. - К. дупка – част от имот № 822, №к.л. 6 / нов л.599/ от Кадастрален план от 1939 г., съответстващ на ПИ с проектен идентификатор 68134.1605.6086 и ПИ с проектен идентификатор 68134.1605.6085.

Подадени са молби от лицата Л. Ц. В. и В. С. П. /наследници на М. С., починал през 1989г./ с искане по чл. 14, ал.7а от ЗСПЗЗ – за изменение на решението в частта относно лицата, в чиято полза е възстановена собствеността. Молбите са с вх. №№ПО15-15759/16.11.2021г. и ПО-15-16489/29.11.2021г.

Сочените нарушения на закона при постановяване на решението са: 1. Наследниците на И. И., в чиято полза е възстановена собствеността не са заявители по преписката, поради което органът не е следвало да възстановява имота на тях, а на наследниците на М. С. по преписка № 375. 2. И. И. е починал през 1926г. / всъщност лицето е починало през 1915г., видно от удостоверение за наследници – л. 51 по делото на СРС/ , а ТКЗС в [населено място] е създадено през 1956г-1958г., поради което

няма как да бъде възстановена на неговите наследници одържавена от ТКЗС собственост.

Предмет на делото пред СРС е отказ на Началник ОСЗ Западна да издаде Решение при условията на чл. 14, ал.7а от ЗСПЗЗ.

Мотивите на органа са следните: 1. Със съдебно решение №I-32-74/08.07.2021г. на СРС по гр. дело № 31692/2007г. е обявена за нищожна спогодба , обективизирана в съдебен протокол от 06.12.1997г. по гр. дело № 3241/1995г. на СРС. 2. При постановяване на решението, предмет на искането за изменение, е взета предвид следваща спогодба от 2003г. – нотариално заверена и 3. Решение № 9845/375А не е оспорено и е влязло в законна сила на 11.11.2021г.

В мотивите на решението на СРС липсва каквото и да е обсъждане на предпоставките на чл. 14, ал.7а от ЗСПЗЗ, която норма гласи: Заинтересуваните лица имат право при условията и по реда на ал. 7 да поискат от общинската служба по земеделие да промени лицата, в чиято полза или вреда е издадено решението й, а процесуалните и материалноправните предпоставки по ал. 7 са: При откриване на нарушения на този закон и на правилника за неговото прилагане, на нови обстоятелства или на нови писмени доказателства от съществено значение за постановяване на решението по ал. 1, в срок до една година от откриване на нарушенията, на новите обстоятелства или на новите писмени доказателства, но не по-късно от три години от влизането в сила на плана за земеразделяне или от постановяването на решението на общинската служба по земеделие по ал. 1, т. 1, министърът на земеделието и храните по своя инициатива или по искане на заинтересуваните лица отменя решението на общинската служба по земеделие или разпорежда на общинската служба по земеделие да го измени. Този ред не се прилага, когато за същите земи има влязло в сила съдебно решение.

Следователно, за да се приложи тази процедура, която е инициирана в производството, приключило с оспорения пред СРС акт, следва да се установи кои са нарушенията на закона или правилника за прилагане при издаване на реституционното решение и кога са установени от заявителите или новите обстоятелства, или новите писмени доказателства от значение за спора, както и отново откога същите са станали известни на страните.

В процесния случай не са налице твърдения за новоузнати нарушения, обстоятелства или доказателства. Твърдяните нарушения от заявителите В. и П. не могат да бъдат възприети като новоузнати. Напротив, същите са фигурирали в мотивите на решението за възстановяване на

собствеността, което им е връчено. В случай на несъгласие с решението в която и да е негова част, същите са разполагали с право на жалба, каквото не са упражнили в законния срок, с оглед което същото е влязло в сила на 11.11.2021г.

Изложените от лицата обстоятелства, мотивиращи искането за изменение на решението в частта за страните, биха били основания за оспорване на административния акт в срок, но не и основание за възобновяване на производството в специалната хипотеза на чл. 14, ал.7а във връзка с ал.7 от ЗСПЗЗ.

По изложените съображения, следва да бъде споделена позицията от жалбата, че е налице незаконосъобразен съдебен акт, който не е изследвал и установил релевантни обстоятелства по спора, а оспореният отказ е в съответствие с липсата на законовите предпоставки за изменение на решението.

Друг е въпросът относно законосъобразността на самото реституционно решение, което всъщност е разгледал в мотивите си първостепенният съд, но не то е било предмет на делото на СРС, респ. на настоящото касационно производство. В случай на засягане на материално право на собственост на страните, същите винаги разполагат със защитата по чл. 14, ал.4 от ЗСПЗЗ, с оглед пропускането на срока за оспорване на административния акт по чл. 14, ал.3 от ЗСПЗЗ, след което безсрочно ще имат право да поискат съответно нанасяне на собствеността.

При този изход на спора, в полза на касатора са дължими направените разноси, но такива не са доказани, като не са представени данни за заплатен адвокатски хонорар.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2, изр.1, предл. последно от АПК, XXVII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 04.07.2024г., постановено по гражданско дело № 5999/2024г. на СРС, с което е отменен отказ, обективиран в писмо № ПО-15-15759-2/ПО15-16489-2/24.01.2022г. на Началника на Общинска служба Земеделие „Западна“, като вместо него постановява:

ОТХВЪРЛЯ жалбите на В. С. П. и Л. Ц. В. срещу същия отказ, обективиран в писмо № ПО-15-15759-2/ПО15-16489-2/24.01.2022г. на Началника на Общинска служба Земеделие „Западна“.

Решението е окончателно

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ

